

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.466/2025/16.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. január 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2025. június 2. napján kihirdetett 3.B.35/2024/43. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy azt az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében írt *nyilvános* tárgyalások alapján hozta meg, illetve, ha a vádlott a neki kiadni rendelt bűnjeleket a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2025. június 3. napjától 2026. január 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szegedi Törvényszék a 2025. június 2. napján kihirdetett 3.B.35/2024/43. számú ítéletével a 2023. augusztus 5. napjától őrizetben, majd 2023. augusztus 8. napjától letartóztatásban lévő vádlott vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], ezért őt 14 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2023. augusztus 5. napjától 2025. június 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, valamint a Szegedi Törvényszék 7.B.210/2019/11. számú ítéletével kiszabott 2 (két) év börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását elrendelte. A sértett sértett által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította és rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről, így a vádlottól lefoglalt ruházat és telefon vádlott részére történő kiadásáról, az értéktelen bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről, a térfügylő kamerák felvételét tartalmazó CD lefoglalásának megszüntetéséről és iratmellékletként

történő kezeléséről, továbbá kötelezte a vádlottat 1.285.714,- Ft bünygyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentetett be a vádlott életveszélyt okozó testi sértés megállapítása érdekében és a büntetés enyhítéséért, míg védője elsődlegesen megalapozatlanság okán eltérő jogi minősítés érdekében, ebből kifolyólag a büntetésnek a helyes minősítés szerinti büntetési tételkeretek közötti kiszabása, másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés tényleges enyhítése érdekében.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.182/2025/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak és – a Be. 321. § (5a) bekezdés rendelkezésének elmulasztása miatti kisebb kiegészítés és a tárgyalás nyilvánosságának az ítélet bevezető részében történő pontosítása szükségességét észrevételezve – az elsőfokú bíróság döntésének helyessége mellett érvelve, a szabályszerű eljárás alapján meghozott ítéletben írtakkal, így a tényállás megállapításával, a minősítéssel, a büntetés kiszabásával, valamint ez egyéb kérdésekre vonatkozóan is az elsőfokú bírósággal egyetértve indítványozta a törvényszék ítéletének helyben hagyását. Rámutatott, hogy az eltérő tényállás, illetve eltérő minősítés megállapítására irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják, amely a Be. 591.§ (1) bekezdése értelmében nem foghat helyt, hiszen a megalapozatlanság esetét kivéve a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésnek nincs helye.

[4] A védő fellebbezését írásban részletesen indokolta (11., 12., 14. sorszám alatti írásbeli indokolás), amelyben egyrészt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy ítéleti tényállását mely bizonyítékokra alapította, illetőleg egyes bizonyítékokat miért vetett el, másrészt az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényeket (a vádlott ittasságának és annak fokának, a sértett hátulról történő leütésének, a sértett ököllel való bántalmazásának és az ökölütések számának, az eszméletlen sértett testének rángatásának, az eszméletlen sértett testének a templom falához való dobásának megállapítása kapcsán) vitatta és kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete – a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjaira figyelemmel több okból is megalapozatlan, ezért elsődlegesen a 593. § (1), (2) és (3) bekezdéseire figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletével megállapított tényállást kérte megváltoztatni, és ezen tényállás alapján a vádlott által elkövetett cselekményt az elsőfokú bíróság ítéletében megállapítottaktól eltérően, a Btk. 164. § (8) bekezdés szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősíteni azzal, hogy az ítéletábra erre tekintettel lényegesen enyhébb büntetést szabjon ki, másodlagosan – a Be. 592. § (1) bekezdésére figyelemmel – ha az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlansága a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, úgy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését indítványozta, harmadlagosan pedig a szabadságvesztés büntetés mértékének jelentős enyhítését kérte.

[5] Indítványozta szakértő1 igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét kiegészíteni a járulékos sérülések vonatkozásában, továbbá az álláspontja szerint az ügyre vonatkozó jelentős tények tekintetében való lényeges eltérések miatt indítványozta az 1. számú és 2. számú tanú ismételt meghallgatását és szembesítését.

[6] A fellebbezési nyilvános ülésen a védő a perbeszédét a fellebbezés indokolásában foglaltakkal egyezően adta elő.

[7] Az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalannak, a főügyészségi átiratban írt észrevételeket alaposnak ítélte.

[8] A bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdései alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Így vizsgálta az eljárási szabályok megtartását arra

tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit és egyéb rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét is.

[9] E körben az ítéltábla megállapította, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság amikor a Be. 549. § (4) bekezdésében foglalt kötelező rendelkezés ellenére az ítélet kihirdetését követően a jelen lévő fellebbezésre jogosultnak az ítélet rendelkező részét nem adta át. Ugyanakkor ezen eljárási szabálysértésnek az ügy érdemére kihatása nem volt, így csupán ennek a rögzítésére szorítkozott az ítéltábla. Egyebekben az elsőfokú bíróság perrendszerűen, hatályon kívül helyezésre okot adó, vagy egyéb eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

[10] A védői fellebbezés utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét nem megfelelően teljesítette, ezen okfejtését azonban az ítéltábla nem osztotta. Következetes ugyanis a bírói gyakorlat, amely szerint az indokolási kötelezettség megsértése csak akkor valósulhat meg, ha a megtámadott határozat oly mértékben hiányos, hogy nem állapítható meg belőle, mire alapította a bíróság a döntését, ezáltal ugyanis az érdemi felülvizsgálat lehetősége hiúsul meg. Az indokolási kötelezettség megsértése nem az indokolás bármely elemének hiányát, hibáját jelenti, hanem annál szűkebb terjedelmű, a törvény konkrétan nevesíti azon eseteket, ahol az indokolási kötelezettség megsértése hatályon kívül helyezésre vezethet. (BH2012. 32.). Ez egyebekben sem ún. abszolút, hanem relatív hatályon kívül helyezési ok, azaz lényeges hatással kell bírnia az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására. Ilyen indokolási kötelezettségszegés jelen ügyben az elsőfokú bíróság részéről – a későbbiekben kifejtettek szerint - nem történt.

[11] A törvényszék ítéletével megalapozott tényállást állapított meg, mely kiegészítésre, helyesbítésre nem szorult, azt az ítéltábla határozatának alapjául elfogadta.

[12] Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának maradéktalanul eleget tett. A vád tárgyát képező lényeges, releváns tényekre a szükséges bizonyítást felvette, amelyet követően a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta és értékelte, majd iratszerű és logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra és miért alapította az ítéleti tényállást.

[13] Ezzel kapcsolatban az ítélet [17]-[18] bekezdéseiben helyes érveléssel fejtette ki, hogy a védőnek a bizonyíték kirekesztésére irányuló indítványa miért nem foghatott helyt, miért volt törvényesen beszerzett és aggálytalanul figyelembe vehető a vádlott első vallomása, melyen a kirendelt védője mindvégig jelen volt. Az elsőfokú bíróság ebbéli álláspontját az ítéltábla maradéktalanul osztotta.

[14] Az ekként rendelkezésre álló bizonyítékok összevetését követően az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta annak, hogy a vádlott elkövetéskori ittas állapotát és annak fokát miért a vádlott vallomása, a vele együtt szórakozók vallomása, illetve a szakértői vélemény alapján állapította meg.

[15] Meggyőző, logikus érveléssel adott számot arról, hogy a támadás kezdetén milyen pozícióban volt a vádlott és a sértett, illetve, hogy a földre kerülő, hanyatt eső és eszméletét veszített sértettet milyen módon (ütés és a sértett fejének a padkához ütdését eredményező rángatás) és megközelítőleg hányszor bántalmazta a vádlott és ezt miért a cselekményt közvetlenül észlelő és lényegi kérdésekben következetes vallomást tévő 1. számú tanú vallomására és azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra, különösen a szakértői véleményre és a szakértő tárgyalási nyilatkozatára alapította. E körben rámutat az ítéltábla, hogy nem foghatott helyt a védő azon érvelése, hogy a szakértő azon nyilatkozatából, mely szerint

„kétséget kizáróan négy-öt erőbehatás megtörténte szakértői szempontból igazolható, de a pontos számuk pontosan nem adható meg” a magyar nyelv általánosan elfogadott szabályai szerint csakis az a következtetés lenne levonható, hogy konkrétan és legfeljebb 5 erőbehatás érthette a sértettet, hiszen a szakértő azt is világossá tette, hogy ugyanazt a testtájékot érthette több ütés is. Ezáltal – ahogyan arra helyesen következtetett az elsőfokú bíróság is – a szakértő nyilatkozata nem eredményezhette az 1. számú tanú következetes vallomásának – amely szerint a vádlott 10-15 nagy erejű ütest mért a sértett fejére - elvetését.

[16] Az 1. számú tanú vallomásának és a sérülések milyenségének összevetése folytán a törvényszék helyes következtetést vont az ököllel való bántalmazásra, miként megfelelő volt azon hivatkozása is, hogy a fejét ért nagy erejű ütés következtében öntudatlan állapotban lévő sértettnek a templom oldalához való dobását miatt a 2. számú tanú vallomására és a szemle jegyzőkönyvben, valamint fényképeken is rögzített friss vérnyomra alapítottnan állapította meg. E körben utal arra az ítéltábla, hogy az 1. számú tanú és a 2. számú tanú vallomása között ezen kérdésben nem volt ellentét, hiszen nem ellentétes tényállításaik voltak, hanem csupán az 1. számú tanú nem észlelte a sértett elernyedtt testének első ledobását, de olyan állítása nem volt, hogy ilyen bizonyosan nem történt volna. Ebből kifolyólag a Be. 211.§ (1) bekezdése szerinti szembesítsük, valamint ismételt kihallgatásuk szükségtelen lett volna, valamint arra az ítélet megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban törvényi lehetőség sem volt, ezért az ítéltábla az erre irányuló, a nyilvános ülésen előterjesztett védői indítványt elutasította.

[17] Ugyancsak elutasította az ítéltábla a sértett járulékos sérüléseivel kapcsolatban az orvosszakértői vélemény kiegészítését célzó védelmi bizonyítási indítványt is, ugyanis az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény adatait értékelte, azt egyéb bizonyítékokkal is összevetette, a szakértőt a tárgyaláson meghallgatta, ahol a szakértő a felmerülő kérdésekre világos, egyértelmű válaszokat adott, így a szakértői vélemény kiegészítésétől eltérő tényállás megállapítását eredményező adat eleve nem volt várható.

[18] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg.

[19] A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Ezen bizonyítékértékelő tevékenységnek ki kell terjednie minden lényeges bizonyítékra, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Amennyiben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége ezen kritériumoknak megfelel, úgy az általa megállapított tényállást irányadónak kell tekinteni.

[20] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

[21] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása megalapozott, illetve bizonyítás felvételét az ítéltábla nem találta indokoltnak, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[22] Az elsőfokú bíróság a megalapozottnan megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményt is a törvénynek megfelelően minősítette.

[23] Részletes és alapos, az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat (továbbiakban: 3/2013 BJE) rendelkezéseinek helyes értelmezésén alapuló, a bírói gyakorlatot is helytállóan hivatkozó magyarázatát adta annak, hogy az

elkövetés körülményeiből: az erős testfelépítésű, nyilvánvalóan jelentős erőfölényben lévő, az elutasítottsága miatt megsértődő, majd végül felbőszülő vádlott által csüggedetlenül, fél órán keresztül követett, általa korábban nem ismert törekény testalkatú sértett – elsőpró erejű, a sértettnek esélyt sem adó – bestiális megtámadása után a rögvest eszméletlen állapotba kerülő, így védekezésre nem képes sértett fejének többszöri, ököllel való megütéséből, testének rángatásából, az öntudatlan sértett cipeléséből, a templom oldalához ledobásából, imafülkébe helyezéséből adódóan miért következtetett arra, hogy a vádlott tudatában felmerült a sértett halálának reális lehetősége, mely lehetséges végkimenetellel kapcsolatban a vádlott érzelmi viszonyulása közömbös volt, abba belenyugodva, azaz eshetőleges szándékkal cselekedett, a halál bekövetkezte pedig csakis a gyors orvosi beavatkozásnak köszönhetően maradt el, így bűncselekmény nem befejezett, kísérleti – mégpedig ún. közeli kísérleti – szakban rekedt [Btk. 160.§ (1) bekezdés, Btk. 10. § (1) bekezdés].

[24] Ugyancsak kellő, és az irányadó bírói gyakorlat, valamint a 3/2013. BJE vonatkozó rendelkezéseinek kimerítő bemutatásával is alátámasztott indokát adta annak, hogy a gátlástalan, fékevesztett, emberi mivoltából kivetkőzve véghez vitt, a sértett emberi méltóságát mélyen megalázó elkövetés alapján miért minősítette a vádlott cselekvőségét különös kegyetlenséggel elkövetettnek. [Btk. 160.§ (2) bekezdés d) pont]

[25] A cselekmény minősítése körében az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, az eltérő minősítést célzó fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

[26] A vádlott terhére megállapított bűncselekmény 10 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztéssel, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett, a határozott idejű tételkeret alapulvételével számítva a büntetés kiszabása során irányadó törvényi középérték 15 év [80.§ (2) bekezdés].

[27] A büntetés kiszabásának felülvizsgálata során az ítéltábla mellőzte az enyhítő körülmények köréből, hogy a sértett – édesanyja útján tett nyilatkozatában – a vádlottnak megbocsátott. Ennek oka, hogy bár a 2025. március 12. napján megtartott tárgyalási napon a vádlott által kinyilvánított megbánást követően tanú tanú, a sértett édesanyja bírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy elfogadja a bocsánatkérést (elsőfokú bírósági irat 36. sorszámú jegyzőkönyv 18. oldal), ám a sértettől származó és kifejezetten erre utaló nyilatkozat, megbízás nem állt rendelkezésre és sértetti megbocsátás a sértett édesanyja által a sértettnek a cselekményhez, a vádlotthoz való viszonyulása kapcsán előadottakból sem volt kiolvasható, hiszen e körben éppenséggel arról számolt be a tanú, hogy a sértett olykor „dühös” a vele történetek miatt (36. sorszámú jegyzőkönyv 17. oldal utolsó előtti bekezdés).

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta eltelt idő okán az ítéltábla a bűnösségi körülmények körében az enyhítő körülményeket kiegészítette azzal, hogy a cselekmény elkövetése, ill. a büntetőeljárás megindulása óta 2 és fél év telt el, mely idő alatt a vádlott mindvégig a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt állt, fogvatartásban volt (a büntetékiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III. 10.).

[29] Az egyéb enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen, az 56/2007. BK véleményben írtaknak megfelelően vette számba.

[30] Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel – a Btk. 79. §-a és 80. § (1) bekezdése figyelembevételével - helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[31] Az ítéltábla álláspontja szerint a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetett módjára is tekintettel a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor az elsőfokú bíróság maradéktalanul és messzemenőig figyelembe vette a vádlott javára szóló körülményeket, mértéktartó, méltányos büntetést szabott ki, az semmiképpen nem eltúlzott, a társadalomvédelmi büntetési célok, az általános és egyéni megelőző, visszatartó hatás

érvényesüléséhez az mindenképpen szükséges, így annak lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság. A vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában a súlyosítás szóba sem került [Be. 595. § (1) bekezdés].

[32] A cselekmény jellemzőit és a vádlott személyi körülményeit figyelembe véve helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott méltatlan a közügyekben való részvételre és a vele szemben kiszabott mellékbüntetés (közügyektől eltiltás) tartamának a törvényi maximumban való meghatározása is arányos [Btk. 33.§ (2) bekezdés, Btk. 61.§ (1) bekezdés, Btk. 62.§ (1) bekezdés].

[33] Az elsőfokú bíróságnak a végrehajtási fokozatra és a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára vonatkozó rendelkezése is megfelel a vonatkozó törvényi rendelkezéseknek [Btk. 37.§ (3) bekezdés a) pont, ad) alpont; Btk. 38.§ (4) bekezdés e) pont, eb) alpont], és nem tévedett akkor sem, amikor a korábbi, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt elkövetett szándékos bűncselekménye miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott vonatkozásában a korábbi szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről döntött [Btk. 87.§ b) pont].

[34] A sértett többféle jogcímen terjesztett elő polgári jogi igényt, melynek a vádlott által elismert sérelemdíjon felüli része további, az eljárás elhúzódásának lehetőségét is magában hordozó bizonyítást igényelt volna, ezért a Be. 560.§ (1) bekezdés l) pontja, Be. 560. § (3a) bekezdése, Be. 560.§ (4) bekezdés helyes alkalmazásával járt el az elsőfokú bíróság, amikor a polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította.

[35] Az ítéltábla a bűnjelekről való rendelkezés felülvizsgálata kapcsán megállapította, hogy alapvetően törvényesen és helyesen járt el az elsőfokú bíróság, azonban a vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek kapcsán elmulasztotta feltüntetni és alkalmazni az ítéletben – a lefoglalás megszüntetéséről rendelkező határozatban feltüntetendő – a Be. 321.§ (5a) bekezdésének a rendelkezését, mely szerint, ha a vádlott a neki kiadni rendelt bűnjeleket a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek, ezért az ítéltábla ezt pótolta.

[36] A bűnösnek kimondott vádlott bűnügyi költségre való kötelezése és annak összege is helyes volt.

[37] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért a törvényszék ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a Be. 605. § (4) bekezdésére figyelemmel a helybenhagyás indokait röviden tartalmazó – végzésével helybenhagyta azzal, hogy azt az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében írt *nyilvános* tárgyalások alapján hozta meg, illetőleg pótolta a fentiekben már részletezett, a vádlottnak kiadandó bűnjelek vonatkozásában elmaradt rendelkezést.

[38] Az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogva tartásban töltött időt.

[39] A végzés elleni fellebbezési jog kizárása Be. 579.§ (3) bekezdése értelmében alkalmazandó Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.466/2025/16. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 3.B.35/2024/43. számú ítélete a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. január 21.

Dr. Kiss Dániel
a tanács elnöke